

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/92/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217219153
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4217219153.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: N. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom H., K. XXX/XA, zast. Advokátska kancelária VAVRINČÍK, s. r. o., so sídlom Nové Mesto nad Váhom, Hurbanova 752/1, IČO: 52 619 818, za účasti Občianskeho združenia Ochrana slabšej strany so sídlom Banská Bystrica, Komenského 12/A, IČO: 51 133 288, o zaplatenie sumy 2.790,57 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 17. februára 2020 č. k. 14Csp/210/2017-529 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku týkajúcom sa zaplatenia sumy 1.202,67 eura a vo výroku o trovách konania potvrdzuje.

Žalovanej sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 257,13 eura do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 708 ods. 1, 2, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o poskytnutí služby a uviedol, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 14Csp/210/2017-429 zo dňa 08. 10. 2018 tak, že podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre ako súd odvolací uznesením č. k. 9Co/112/2019-479 zo dňa 30. 05. 2019 tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo svojom zrušujúcom uznesení odvolací súd uložil tunajšiemu súdu postupovať v zmysle návrhu žalovanej a pribrať do konania osobitný subjekt - právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa, a to za účelom zaručenia práva na spravodlivý proces žalovanej. Súd prvej inštancie, postupujúc v intenciách uznesenia odvolacieho súdu č. k. 9Co/112/2019-479 zo dňa 30. 05. 2019 uznesením č. k. 14Csp/210/2017-492 zo dňa 17. 09. 2019 pribral dokonania Občianske združenie Ochrana slabšej strany ako osobitný subjekt na strane žalovanej a zistil, že dňa 07. 01. 2009 uzatvorili strany sporu zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobca zriadil a viedol žalovanej bežný účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky platné od 01. 01. 2009. Na základe návrhu žalovanej zo dňa 22. 02. 2010 žalobca tejto poskytol službu: Povolené prečerpanie na osobnom účte do výšky debetného limitu na osobnom účte. Výšku a dátum účinnosti debetného

limitu žalobca oznámil žalovanej formou výpisu z technického systému banky doručeného na adresu pre zasielanie výpisov. Na základe žiadosti žalovanej zo dňa 27. 12. 2010 bola zmenená požadovaná výška debetného limitu na sumu 1.200 eur. Následne na základe žiadosti žalovanej zo dňa 25. 02. 2011 došlo k zmene požadovanej výšky debetného limitu na sumu 1.500 eur. Žalovaná realizovala transakcie na svojom účte v období od jeho zriadenia, pričom odo dňa 26. 02. 2010 do dňa 31. 03. 2015 využívala i službu: Povolené prečerpanie na osobnom účte. Pre neplnenie zmluvných podmienok žalovanou žalobca tejto vo výpise z účtu za obdobie mesiaca apríl 2015 oznámil, že ku dňu 01. 04. 2015 jej zmenil výšku limitu povoleného prečerpania na sumu 0 eur. Ku dňu 31. 03. 2015 žalobca evidoval zostatok na účte žalovanej vo výške - 1.315,50 eura. V ďalšom období žalovaná na svojom účte nere realizovala žiadne kreditné operácie, keď výška debetu na účte sa navyšovala účtovaním úroku a poplatkov. Ku dňu 04. 07. 2017 dosiahla suma debetu na účte žalovanej hodnotu 2.790,57 eura. K uvedenému dátumu bol zrušený účet žalovanej bezhotovostným prevodom dlhu žalovanej na vnútorný účet banky (žalobcu). Nakoľko žalovaná dlžnú sumu debetu vo výške 2.790,57 eura neuhradila, žalobca si nárok na zaplatenie dlžnej sumy uplatnil podanou žalobou. Zároveň si uplatnil na zaplatenie i sumu zmluvného úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 2.790,57 eura od 05. 07. 2017 do zaplatenia.

1.2. V zmysle bodu 8 návrhu majiteľa účtu na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby Povolené prečerpanie na osobnom účte zo dňa 22. 02. 2010, v prípade konkludentného prijatia návrhu zmluvy bankou v súlade s § 275 ods. 1 Obchodného zákonníka, dôjde povolením prečerpania debetného limitu na účte k platnému a účinnému uzatvoreniu tejto zmluvy. Podľa bodu 5 veta prvá návrhu majiteľa účtu na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby Povolené prečerpanie na osobnom účte zo dňa 22. 02. 2010, práva, povinnosti a vyhlásenia zmluvných strán, ktoré nie sú výslovným spôsobom upravené v zmluve, resp. v návrhu zmluvy, sa riadia VOP a príslušnými právnymi predpismi SR. V zmysle čl. I bod 3 všeobecných obchodných podmienok účinných od 01. 12. 2009, VOP sú súčasťou zmlúv uzatvorených medzi bankou a klientom a tvoria časť ich obsahu. Odchylné dojednania zmluvy podpísanej medzi bankou a klientom majú prednosť pred znením VOP. V zmysle čl. I bod 7 veta prvá všeobecných obchodných podmienok, za poskytovanie bankových produktov/služieb a úkony s nimi súvisiace je banka oprávnená účtovať si poplatky podľa aktuálneho Sadzovníka poplatkov banky v platnom znení (ďalej len sadzobník). Podľa čl. III časť A bod 23 všeobecných obchodných podmienok, ak účet/vkladná knižka dosiahne debetný (záporný) zostatok, príp. sa prekročí povolené prečerpanie, je klient povinný vysporiadať záporný zostatok/nepovolené prekročenie v lehote uvedenej vo výzve banky vo forme výpisu z technického systému banky. Takéto prekročenie sa považuje za podstatné porušenie zmluvy. Ak v tejto lehote klient zostatok nevysporiada, bude banka vymáhať takto vzniknutú pohľadávku súdnou cestou, alebo si ju vysporiada vzájomným započítaním na ťarchu pohľadávky klienta voči banke. Ak vznikne na účte/vkladnej knižke debetný (záporný) zostatok, resp. je prekročené povolené prečerpanie, má banka právo uplatniť úročenie debetu/nepovoleného prečerpania a následne takýto úrok zúčtovať na ťarchu účtu/vkladnej knižky, príp. účtovať sankčný poplatok. Ten je spolu s debetnými úrokmi uvedený v sadzobníku. V zmysle bodu 3.4 všeobecných obchodných podmienok účinných od 01. 03. 2015, banka vedie bežné účty výlučne na základe zmluvy o bežnom účte uzatvorenej medzi bankou a klientom. Zo zmluvy o bežnom účte vzniká banke záväzok viesť pre majiteľa bežný účet, avšak výlučne za podmienok v nej uvedených. Pokiaľ tieto VOP pre osobitný druh bežného účtu neurčujú inak, zmluva o bežnom účte sa uzatvára na dobu neurčitú. V zmysle bodu 3.8 všeobecných obchodných podmienok účinných od 01. 03. 2015, klient musí mať na bežnom účte dostatok peňažných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru poskytnutého bankou, na poplatky v zmysle sadzobníka a akýchkoľvek ďalších finančných záväzkov voči banke. Podľa bodu 3.12 všeobecných obchodných podmienok účinných od 01. 03. 2015, pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií prostredníctvom platobných kariet, opravnom zúčtovaní, uplatnení zrážkovej dane, v prípadoch dohodnutých medzi bankou a klientom, ako aj v iných prípadoch, môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Ustanovenia ods. 8.8. sa použijú primerane. Výšku sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“ môže banka znížiť alebo zvýšiť. S nepovoleným prečerpaním, upomienkou a výzvou na jeho vymáhanie je spojená povinnosť zaplatiť poplatok. Podľa bodu 8.9 všeobecných obchodných podmienok účinných od 01. 03. 2015, klient musí vrátiť banke všetky vyčerpané peňažné prostriedky. Splácanie povoleného prečerpania sa uskutočňuje automaticky, priebežným znižovaním záporného salda bežného účtu klienta, na ktorom

bolo povolené prečerpanie zriadené. Klient musí vrátiť banke všetky peňažné prostriedky na požiadanie, v lehote určenej bankou v žiadosti o splatenie povoleného prečerpania, ktorá nesmie byť kratšia ako sedem dní. Za žiadosť o splatenie povoleného prečerpania sa považuje aj zníženie limitu pre povolené prečerpanie na hodnotu 0 eur. Ak dôjde k zníženiu limitu, musí klient splatiť tú časť povoleného prečerpania, ktorá prevyšuje novú výšku limitu najneskôr v deň predchádzajúci dňu, v ktorom zníženie nadobudne účinnosť. Podľa úrokových sadzieb produktov účinného od 01. 03. 2015 je úroková sadzba pri nepovolenom prečerpaní účtu vo výške 28 % ročne.

1.3. Predmetom konania v tejto veci bol záväzok žalovanej, ktorý vznikol zo zmluvy o bežnom účte a zmluvy o úvere. I keď uvedené zmluvy predstavujú tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka), predmetné zmluvy sú súčasne spotrebiteľskými zmluvami a na žalovanú je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri ich uzavieraní nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o bežnom účte a zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to cez odkaz podľa ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Podľa názoru súdu uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak, príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Preto na právny vzťah založený zmluvou o bežnom účte a zmluvou o úvere aplikoval súd ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností), ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľa a spotrebiteľských zmlúv). V tejto súvislosti súd upriamil pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. 04. 2015 (sp. zn. 3MCdo/14/2014), podľa ktorého ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

1.4. V prejednávanej veci súd opätovne vykonaným dokazovaním dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti podanej žaloby. Vykonaným dokazovaním, preskúmaním obsahu listinných dôkazných prostriedkov predložených v priebehu sporu žalobcom, vychádzajúc z nepopretých skutkových tvrdení žalobcu, súd dospel k záveru, že medzi stranami sporu došlo 07. 01. 2009 k platnému uzavretiu zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobca zriadil a viedol bežný účet pre žalovanú. Na základe návrhu majiteľa účtu na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby povolené prečerpanie na osobnom účte podpísanom žalovanou dňa 22. 02. 2010 a predloženom žalobcovi v tento deň, došlo v súlade s ustanovením bodu 8 tohto návrhu k uzavretiu zmluvy o poskytovaní tejto služby a to konkludentne, poskytnutím tejto služby na osobnom účte žalovanej. Skutočnosť, že k uzavretiu predmetnej zmluvy došlo, vyplynula aj z výpisu z účtu žalovanej za mesiac február 2010, v ktorom žalobca uviedol aktuálnu výšku povoleného debetného limitu. Navyše, žalovaná predloženie žiadosti o poskytnutie tejto služby, poskytnutie tejto služby a čerpanie finančných prostriedkov na osobnom účte až do výšky povoleného prečerpania ani nepopierala, preto skutočnosť o uzavretí a existencii takéhoto zmluvného vzťahu súd považoval za nespornú. Túto zmluvu (rovnako ako zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb) súd považoval za zmluvu spotrebiteľskú, keďže žalobca pri jej uzatváraní konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaná nekonala ako podnikateľ. Rovnako nebolo sporné, že na žiadosť žalovanej tejto žalobca zvyšoval povolené prečerpanie na jej osobnom účte (žiadosť žalovanej zo dňa 27. 12. 2010 o zmenu výšky debetného limitu na sumu 1.200 eur, žiadosť žalovanej zo dňa 25. 02. 2011 o zmenu výšky debetného limitu na sumu 1.500 eur), pričom týmito žiadosťami žalovanej bolo vyhovené, čo mal súd preukázané i predloženými výpismi z osobného účtu žalovanej vystavenými v období od februára 2010.

1.5. Žalobca si voči žalovanej uplatnil nárok na zaplatenie dlžnej sumy titulom debetného zostatku na účte žalovanej vyčísleného k 04. 07. 2017, ako aj nárok na zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne z dlžnej sumy od 05. 07. 2017 do zaplatenia. Vychádzajúc zo špecifikácie predloženej žalobcom dňa 17. 05. 2018 (podanie datované dňa 11. 05. 2018) a z predložených výpisov z osobného účtu žalovanej súd zistil, že žalovaná suma 2.790,57 eura pozostáva z rozdielu medzi realizovanými kreditnými a debetnými transakciami na účte žalovanej v období od momentu otvorenia účtu 07. 01. 2019 do 01.

04. 2015, kedy došlo ku zrušeniu účtu žalovanej, pričom po dátume 01. 04. 2015 sa dlžná suma navyšovala o úrok vo výške 28 % ročne z aktuálne dlžnej sumy a o poplatky. V rámci debetných transakcií si žalobca účtoval poplatok za upomienky vo výške 2 x 15 eur (zaúčtovaný vo výpisoch účtu za mesiace apríl 2015 a máj 2015) a poplatok za výzvu - prečerpanie účtu vo výške 30 eur (zaúčtovaný vo výpise z účtu za mesiac jún 2015). V dlžnej sume vo výške 2.790,57 eura je tiež zahrnutá suma úroku vo výške 28% ročne uplatneného z aktuálnej dlžnej sumy nepovoleného prečerpania za obdobie od 01. 04. 2015 do 04. 07. 2017, ktorý vychádzajúc zo žalobcom predložených výpisov z účtu predstavuje sumu 1.270,77 eura. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na zaplatenie úroku vo výške 28% ročne zo sumy nepovoleného prečerpania, súd poukázal na to, že zmluvná podmienka upravená v bode 3.12 všeobecných obchodných podmienok (ktorá bola platná a účinná i v čase, počnúc od 01. 04. 2015), na základe ktorej si žalobca uplatnil tento nárok i v tomto konaní už bola opakovane, napr. rozsudkom Okresného súdu Košice č. k. 36C/117/2013-55 zo dňa 29. 11. 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/91/2014 zo dňa 24. 03. 2015 vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Rovnako poplatky na výzvy a upozornenia v súvislosti s prečerpaním účtu už boli súdmi SR opakovane vyhlásené za neprijateľné (napr. rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/90/2015 zo dňa 14. 09. 2015). Z uvedeného dôvodu, keďže rozsudky, ktorými bola vyslovená neplatnosť z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, sú pre žalobcu záväzné, bolo jeho povinnosťou zdržať sa uplatňovania takýchto neprijateľných zmluvných podmienok (uplatňovania úroku vo výške 28% ročne zo sumy nepovoleného prečerpania, uplatňovania sumy poplatkov za výzvy a upomienky v súvislosti s prečerpaním účtu) a tiež zdržať sa uplatňovania nárokov z takých neprijateľných zmluvných podmienok. Z týchto dôvodov súd považoval podanú žalobcu v časti o zaplatenie sumy 1.330,77 eura pozostávajúcej zo sumy poplatkov za upomienky a výzvy v súvislosti s prekročením účtu (debetom) v celkovej výške 60 eur, v časti uplatneného nároku na zaplatenie úroku vo výške 28% ročne zo sumy nepovoleného debetu vyčísleného za obdobie od 01. 04. 2015 do 04. 07. 2017 vo výške 1.270,77 eura, ako aj v časti uplatneného nároku na zaplatenie úroku vo výške 28% ročne zo sumy 2.790,57 eura od 05. 07. 2017 do zaplatenia za nedôvodnú a v tejto časti ju zamietol. Pokiaľ ide o zvyšnú časť žalovanej sumy (sumu vo výške 1.459,80 eura), súd preskúmaním predložených výpisov z účtu žalovanej vystavených za mesiace január 2009 až január 2010 zistil, že žalovaná v tomto období službu povolené prečerpanie na účte povolenú nemala a za mesiac január 2010 zostatok na jej účte predstavoval sumu - 2,80 eura. Následne v období mesiacov február 2010 až marec 2015 žalovaná mala možnosť využívať službu povolené prečerpanie finančných prostriedkov na svojom účte. Súd, vyčísliac rozdiel medzi kreditnými transakciami na účte žalovanej a zaúčtovanými výbermi a platbami realizovanými žalovanou zo svojho účtu v tomto období konštatoval, že rozdiel medzi týmito položkami predstavuje sumu - 257,13 eura. Nakoľko táto suma predstavuje čiastku, ktorú žalovaná čerpala nad rámec vlastných prostriedkov na svojom účte, teda uvedená suma predstavuje dlh voči žalobcovi, súd v tejto časti vyhodnotil podanú žalobu ako dôvodnú a žalovanú zaviazal na zaplatenie tejto sumy tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Táto suma sa po uplynutí lehoty na splnenie dlžnej sumy titulom povoleného prečerpania na osobnom účte žalovanej po znížení limitu povoleného prečerpania na sumu 0 eur stala nepovoleným prečerpaním. Vo zvyšnej časti súd podanú žalobu zamietol, keď zo skutkových tvrdení žalobcu podložených listinnými dôkaznými prostriedkami nemal preukázané, z čoho suma vo výške 1.202,67 eura presne pozostáva, z predložených výpisov z účtu možno len vyvodit', že ide o úroky a poplatky. Dôvod ich účtovania a ich výšku však žalobca nepreukázal, keď návrh majiteľa účtu na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby Povolené prečerpanie na osobnom účte zo dňa 22. 02. 2010 odkazuje len na všeobecné obchodné podmienky, pričom žalobca predložil v priebehu konania všeobecné obchodné podmienky platné od 01. 12. 2009, ktoré však stranami sporu podpísané neboli. Pokiaľ zmluvné dojednania žalobcu upravené vo všeobecných obchodných podmienkach nie sú opatrené podpismi zmluvných strán, nemôžu tieto tvoriť zmluvnú dokumentáciu vzťahu strán sporu. Sadzobník poplatkov, na ktorý poukazoval žalobca, a ktorý v priebehu konania aj predložil, nie je možné považovať za neoddeliteľnú súčasť zmluvy, pričom na predložennom sadzobníku poplatkov tiež absentujú podpisy zmluvných strán. Všeobecné obchodné podmienky, sadzobník poplatkov a úrokové sadzby predložené žalobcom nemožno považovať za zmluvné podmienky medzi stranami sporu individuálne dojednané. Tieto dokumenty boli nad všetku pochybnosť vypracované žalobcom vopred a boli určené pre široký okruh zákazníkov. Keďže ide o tzv. firemné podmienky, v prípade uzatvárania zmlúv so spotrebiteľom, tieto musia byť so spotrebiteľom individuálne dojednané (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka), čo znamená, že spotrebiteľ mal mať možnosť oboznámiť sa s ich obsahom pred podpisom zmluvy a mohol ich obsah aj ovplyvniť. V zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ (v danom prípade žalobca) nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Všeobecné obchodné podmienky, na ktoré zmluva odkazuje, či úrokové sadzby alebo sadzobník poplatkov v danom prípade nemožno považovať za individuálne dojednané, keď žalobca skutočnosť ohľadne individuálneho dojednaní ich obsahu ani len skutkovo netvrdil. Individuálnosť ich dojednaní nie je daná ani tým, že na ne zmluva odkazuje. Všeobecné obchodné podmienky, úrokové sadzby, či sadzobník poplatkov predstavujú dokumenty k zmluve formulárového charakteru, ktoré ak aj obsahujú dojednanie o poplatkoch, sankciách, odplate, tieto splyvajú so všetkými nespočetnými informáciami do jedného celku tak, že priemerný spotrebiteľ v kontraktnej fáze zmluvy je viac dezorientovaný, než seriózne dodávateľom informovaný o význame tejto podmienky. Všeobecné obchodné podmienky predstavujú rozsiahly súbor najrozmanitejších ustanovení s množstvom právnických, či ekonomických a bankami používaných termínov, v ktorých je problematické zorientovať sa osobe znalej práva, nieto ešte priemernému spotrebiteľovi. Z uvedeného dôvodu preto súd žalobu v tejto časti uplatneného nároku zamietol. Uplatnený nárok súd nepovažoval za premlčaný, keď pohľadávka z titulu nepovoleného prečerpania vznikla uplynutím lehoty 7 dní na splatenie povoleného prečerpania po znížení limitu povoleného prečerpania na sumu 0 eur, t.j. dňa 09. 04. 2015. Zo strany žalobcu bola žaloba v tejto veci podaná v rámci plynutia trojročnej premlčacej doby, dňa 04. 08. 2017. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 a § 396 CSP, keď žalovaná bola v konaní pred súdom prvej inštancie v spore úspešnejšou stranou (keďže súd žalobu vo väčšej časti zamietol) a v odvolacom konaní mala úspech v plnom rozsahu, keďže jej odvolaniu odvolací súd vyhovel. Nakoľko však žalovanej preukázateľne v súvislosti s týmito konaniami žiadne trovy nevznikli, súd jej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nepriznal. Lehotu na plnenie súd určil v zmysle § 232 ods. 3 CSP, keď v danom prípade považoval za dôvodné určiť dlhšiu lehotu na plnenie, nakoľko z rozhodovacej činnosti je súdu známe, že voči žalovanej sa viedlo a vedie na Okresnom súde Komárno viacero konaní, v ktorých si od nej veritelia uplatňujú a vymáhajú peňažné nároky (či už v rámci civilného sporového konania alebo v rámci exekučného konania).

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca v zamietajúcom výroku ohľadom účtovaných poplatkov súvisiacich s vedením účtu žalovanej, úrokov pri nepovolenom prečerpaní a úrokov z omeškania, namietajúc, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. K poplatkom súvisiacich s vedením účtu uviedol, že poplatky, ktoré boli zaúčtované na bežnom účte žalovanej, sa týkali aj prevádzky bežného účtu a žiadny z týchto zaúčtovaných poplatkov priamo nesúvisí s povoleným poskytnutím úverového rámca formou povoleného prečerpania. Poplatky boli účtované na základe čl. VI. ods. 4 zmluvy o účte, v zmysle ktorého je banka za poskytovanie produktov/služieb oprávnená zúčtovať si poplatky podľa sadzobníka poplatkov banky v platnom znení a všetky takéto poplatky účtuje na ľarchu účtu zriadeného na základe zmluvy, ktorého sa poskytnutie produktu/služby týka, resp. na ľarchu akéhokoľvek iného účtu majiteľa účtu vedeného v banke. Výška poplatkov je uvedená v sadzobníku. Spotrebiteľská zmluva nemusí byť vyhotovená ako jediný dokument. V zmysle § 31 ods. 2 Zákona o platobných službách poskytovateľ platobných služieb poskytuje platobné služby používateľovi platobných služieb na základe zmluvy o poskytnutí jednorazovej platobnej služby alebo rámcovej zmluvy. V zmysle § 31 ods. 4 sú neoddeliteľnou súčasťou rámcovej zmluvy obchodné podmienky. V zmysle § 31 ods. 5 písm. d) rámcová zmluva obsahuje o.i. informácie o poplatkoch a úrokoch. Zákon o platobných službách teda výslovne nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. K forme zmluvy vyhotovenej vo viacerých nadväzujúcich zmluvných dokumentoch poukázal na judikatúru Súdneho dvora, a to rozsudok vo veci C-42/15 z 09. 11. 2016 a na to, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. VOP/OP/sadzobník sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú, aj pokiaľ ich klient nepodpísal. Poukázal pritom na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/190/2018 a sp. zn. 5Co/241/2018. Poskytovanie vedenia účtu a služieb s tým spojených je nepochybne hlavným predmetom plnenia pri zmluve o bežnom účte. Poplatky za tieto služby sú potom jednoznačne cenou za tieto služby. V zmysle Občianskeho zákonníka v rozhodnom znení bola teda neprijateľnou len taká podmienka, ktorá súčasne spĺňala predpoklady, že nebola individuálne dojednaná, spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a v neprospech spotrebiteľa a nejednalo sa o hlavný predmet plnenia a primeranosť ceny plnenia. Poplatky za vedenie účtu a súvisiace služby teda predstavujú dojednanie o cene plnenia v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v rozhodnom

znení. Žalobca v písomnej špecifikácii žalovanej sumy uviedol okrem poplatkov za upomienku a výzvu aj iné poplatky, ktoré súvisia s vedením osobného účtu žalovanej, na ktoré žalobca nepochybne má nárok. Pokiaľ súd zamietol okrem úrokov pri nepovolenom prečerpaní uplatnených vo výške 28% ročne aj ďalšie účtované úroky, ktorými sú úrok z omeškania, resp. sankčný úrok a úrok pri povolenom prečerpaní na účte, nepostupoval správne. Účastníci po uzatvorení zmluvy o bežnom účte uzatvorili zmluvu o PP, ktorou zriadil žalobca pre žalovanú limit povoleného prečerpania vo výške 650 eur s úrokovou sadzbou variabilnou. Na základe žiadosti žalovanej sa uvedený limit mohol v súlade s príslušnými ustanoveniami VOP meniť, výška aktuálneho limitu je uvedená v jednotlivých výpisoch z účtu. Aj z predložených výpisov z osobného účtu žalovanej je zrejmé, že táto úroková sadzba bola vo výške 16,90% ročne a následne od 10/2012 bola vo výške 19,90% ročne, pričom informácia o úrokovej sadzbe pri čerpaní do výšky poskytnutého limitu je uvedená na konci výpisu. Na základe zmluvy o PP a VOP rozlišujeme povolený debet a nepovolený debet. Žalovaná mala poskytnutú službu povolené prečerpanie na účte s variabilný úrokom 16,90% ročne a neskôr 19,90% ročne, ktoré sa riadi okrem zmluvy aj VOP účinných ku dňu uzatvorenia zmluvy o povolenom prečerpaní. Povolené prečerpanie je úverom, ktorý dlžník čerpá po častiach, vo výške a termínoch podľa svojej potreby, až do výšky poskytnutého limitu, a to nad rámec aktuálneho zostatku bankového účtu. Splácanie povoleného prečerpania sa uskutočňuje automaticky priebežným znižovaním záporného salda bežného účtu klienta, na ktorom bolo povolené prečerpanie zriadené, teda nie vo vopred určených mesačných splátkach. Klient musí vrátiť banke všetky peňažné prostriedky poskytnuté formou povoleného prečerpania na požiadanie, v lehote určenej bankou v žiadosti o splatenie povoleného prečerpania, ktorá nesmie byť kratšie ako sedem dní. Žalovaná prekročovala povolený limit povoleného prečerpania, čím porušovala zmluvu tým, že sa dostala do omeškania s vyplatením povoleného prečerpania, na základe uvedeného žalobca znížil žalovanej limit povoleného prečerpania na 0 eur. Aj z predložených výpisov z osobného účtu žalovanej vyplýva informácia obsiahnutá na konci výpisu, podľa ktorej pri čerpaní prostriedkov nad povolený debetný limit sa k príslušnej úrokovej sadzbe pripočíta sankčný úrok, ktorý bol vo výške 4,10% ročne a neskôr vo výške 8% ročne. Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy v uvedenej lehote sa žalovaná dostala do nepovoleného debetu vo výške debetného zostatku na účte. Po znížení limitu na 0 eur sa dlh žalovanej navyšoval z právneho titulu prekročenia, kedy bol sankčný úrok pripočítaný k úrokovej sadzbe povoleného prečerpania nahradený úrokom z prekročenia vo výške 28% ročne. Žalobca má za to, že všeobecné obchodné podmienky sú súčasťou zmluvy, a to jednak vzhľadom na text zmluvy, ktorý VOP uvádza ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s ktorou sa žalovaná oboznámila a vyslovila súhlas svojim podpisom, a jednak tiež s odkazom na rozhodnutie SD EÚ z 9. 11. 2016 vo vec C-42/15, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument a tiež z ustanovenia § 273 Obchodného zákonníka v spojení s ustanovením § 261 ods. 6 písm. d) OBZ, ktoré výslovne možnosť úpravy povinností zo zmluvy v obchodných podmienkach upravuje. Klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojim podpisom na zmluve. Jeden podpis žalovanej na konci zmluvy je postačujúci a ak s podmienkami nesúhlasila, nemusela zmluvu podpísať. Ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasí, ak súhlas s dohodami uvedenými v predtlačky osobne potvrdil svojim podpisom. Poukázal na rozsudky Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/190/2018, sp. zn. 5Co/241/2018, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/197/2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/130/2017 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/39/2018. Na záver uviedol, že má za to, že nie je daný dôvod na nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením platobného účtu klienta, ako ani dôvod na nepriznanie úroku účtovaného pri povolenom prečerpaní účtu a úroku z omeškania. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a vyhovieť žalobe žalobcu aj v časti súdom nepriznaných úrokov a poplatkov.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že s poukazom na stabilnú rozhodovaciu prax súdov SR bolo dostatočne judikované, že uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie úroku vo výške 28% ročne zo sumy nepovoleného prečerpania je neplatnou zmluvnou podmienkou z dôvodu jej neprijateľnosti. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/67/2018. Neprijateľnú zmluvnú podmienku tiež predstavujú poplatky na výzvy a upozornenia v súvislosti s prečerpaním účtu, ktoré boli rovnako tak judikované mnohými súdmi SR za neprijateľné a žalobca je povinný takéto rozhodnutia rešpektovať a zdržať sa neoprávneného uplatňovania týchto neprijateľných zmluvných podmienok. Poukázala tiež na nález Ústavného súdu ČR z 11. 11. 2013 sp. zn. I. ÚS 3512/11. Pokiaľ žalobca poukázal na judikatúru Súdneho dvora, k tomu uviedla, že príloha musí byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, tiež musí byť spotrebiteľovi odovzdaná, aby sa s ňou mohol oboznámiť. Z vykonaného

dokazovania bolo preukázané, že sadzobník poplatkov, ako aj všeobecné obchodné podmienky neboli žalovanou podpísané, resp. neboli individuálne dohodnuté. Z uvedených dôvodov navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že v danom prípade je potrebné rozlišovať dve zmluvy uzatvorené medzi žalobcom a žalovanou a právny inštitút prekročenia je upravený priamo v zákone. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou sa spravuje ustanoveniami zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb v spojení so všeobecnými obchodnými podmienkami banky, sadzobníkom poplatkov a výveskou úrokových sadzieb, zmluvy o povolenom prečerpaní na účte ako spotrebiteľského úveru, zák. č. 129/2010 Z. z. Úprava prekročenia ako osobitného inštitútu odlišného od zmluvy o povolenom prečerpaní by nemala zmysel, ani logiku v prípade, že by platilo, že aj samotné prekročenie musí byť výsledkom konsenzu oboch zmluvných strán zmluvnou formou. Zákon upravuje dva od seba odlišné a nezávislé inštitúty. Zmluvnú formu poskytnutia úverového rámca k zmluve o bežnom účte, a osobitný inštitút upravujúci čerpanie prostriedkov na bežnom účte spotrebiteľa, ktorého pojmovým znakom je práve absencia dohody zmluvných strán na čerpaní prostriedkov nad rámec disponibilného zostatku na účte. Na základe zmluvy o povolenom prečerpaní bol debetný zostatok na účte predstavujúci povolené prečerpanie. Žalobca si uvedeným zmluvným titulom uplatnil nárok na úrok 16,90% ročne, neskôr 19,90% ročne, nakoľko úroková sadzba bola variabilná. Upriamil pozornosť na fakt, že do režimu prekročenia sa zostatok na účte žalovanej dostal až pri prekročení dohodnutého úverového limitu povoleného prečerpania a po zrušení predmetného limitu. Až uplynutím lehoty na úhradu dlhu z povoleného prečerpania po zrušení predmetného úverového limitu sa celý sporný zostatok na účte žalovanej dostáva do režimu prekročenia a úročí sa aj príslušnou úrokovou sadzbou 28%. Zmluva o účte pre prípad prekročenia v zmysle zákona nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaj o výške úroku. Naopak, podľa § 18 ods. 1 zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca si túto informačnú povinnosť, ktorou zákon podmieňuje uplatnenie úroku z prekročenia, nepochybne splnil. Poplatky, ktoré boli zaúčtované na bežnom účte žalovanej sa týkali výlučne prevádzky bežného účtu a žiadny zo zaúčtovaných poplatkov priamo nesúvisí s povoleným poskytnutím úverového rámca formou povoleného prečerpania. Poplatky za služby súvisiace s vedením účtu nepochybne predstavujú dojednania o cene plnenia v zmysle § 53 ods. 1 OZ v rozhodnom znení, keďže všetky poplatky účtované žalovanej súvisia priamo s vedením účtu.

5. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že sa pridrižiava svojho písomného vyjadrenia. Uplatňovaný nárok žalobcu na zaplatenie úroku vo výške 28% ročne zo sumy nepovoleného prečerpania, ako aj nárok žalobcu na zaplatenie poplatkov za výzvy a upozornenia v súvislosti s prečerpaním účtu je nevyhnutné považovať za neplatné zmluvné podmienky z dôvodu ich neprijateľnosti a žalobca je preto povinný zdržať sa takéhoto neoprávneného uplatňovania týchto neprijateľných zmluvných podmienok.

6. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou - žalobcom, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby jeho zopakovania alebo doplnenia (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po preskúmaní zákonnosti a správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom výroku ho ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Žalobca sa podanou žalobou voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 2.790,57 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 28% ročne zo sumy 2.790,57 eura od 05. 07. 2017 do zaplatenia a trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca dňa 07. 01. 2009 uzatvoril so žalovanou zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb č. 3831954001, na základe ktorej žalobca žalovanej zriadil a viedol účet, pričom žalovaná porušením bodu 3.8 všeobecných obchodných podmienok sa dostala na účet do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny. Z uvedeného dôvodu žalobca pred zatvorením účtu žalovanej vykonal dňa 04. 07. 2017 internú účtovnú transakciu, kedy debetný zostatok na účte žalovanej previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 257,13 eura do 60 dní od

právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nepriznal. V dôsledku odvolania zo strany žalobcu v zamietajúcom výroku týkajúcom sa zamietnutia poplatkov súvisiacich s vedením účtu žalovanej, úrokov pri povolenom prečerpaní a úrokov z omeškania je len táto časť zamietajúceho výroku predmetom preskúmania odvolacím súdom a vyhovujúci výrok a zamietajúci výrok týkajúci sa zamietnutia sumy 1.330,77 eura (poplatky za upomienky a 28% úroku ročne zo sumy nepovoleného prečerpania vyčísleného za obdobie od 01. 04. 2015 do 04. 07. 2017 v sume 1.270,77 eura a v časti uplatneného nároku na zaplatenie úroku vo výške 28% ročne zo sumy 2.790,57 eura od 05. 07. 2017 do zaplatenia) je už právoplatný.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených žalobcom v odvolaní dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil, pričom v odôvodnení rozhodnutia dal odpovede a riadne odôvodnil všetky pre posúdenie veci podstatné skutočnosti, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom výroku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a k námietkam uvedeným v odvolaní žalobcu odvolací súd uvádza, že odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v tom, že z dokladov predložených žalobcom nie je zrejmé, z čoho odvolaním namietaná suma vo výške 1.202,67 eura pozostáva, pričom postačujúca nie je ani špecifikácia zo dňa 11. 05. 2018 (č. l. 87-88), z ktorej to nie je možné zistiť. Argumentácia žalobcu, že ide o poskytovanie vedenia účtu a služieb s tým spojených, pričom ide o hlavný predmet plnenia pri zmluve o bežnom účte, by bolo možné uplatniť až v prípade, keby bolo súdu zrejmé, konkrétne z čoho táto suma pozostáva, z koľkých poplatkov, z akého titulu a v takom prípade by sa aj súd mohol vypoariadať s konkrétnymi skutkovými a právnymi okolnosťami, tak ako to aj urobil súd prvej inštancie vo výroku o zamietnutí sumy 1.330,77 eura (poplatky za upomienky a 28% úroku ročne zo sumy nepovoleného prečerpania vyčísleného za obdobie od 01. 04. 2015 do 04. 07. 2017 v sume 1.270,77 eura a v časti uplatneného nároku na zaplatenie úroku vo výške 28% ročne zo sumy 2.790,57 eura od 05. 07. 2017 do zaplatenia), ktorú vedel špecifikovať a oddeliť od ostatnej žalovanej sumy.

13. Na záver odvolací súd ešte dodáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj súdov Slovenskej republiky je v zásade prípustné uplatňovanie takýchto obchodných podmienok, v ktorých si zmluvné strany môžu dohodnúť obsah práv a povinností, ktorými sa vzájomne budú riadiť, pričom tieto práva a povinnosti sú obvykle obsiahnuté priamo v zmluve, pričom nie je vylúčená ani aplikácia všeobecných, či iných obchodných podmienok, na ktoré zmluva môže odkazovať. Uvedené uplatnenie obchodných podmienok však nie je neobmedzené, ale naopak, právna úprava stanovuje zákonné limity. Pre spotrebiteľské zmluvy platí, že nemôžu obsahovať dojednania, ktoré sú v rozpore

s požiadavkami v dobrej viere alebo znamenajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, ďalej také, s ktorými sa spotrebiteľ nemá možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy a pod. Ak majú byť takéto všeobecné obchodné podmienky súčasťou zmluvy, ktorá na ne odkazuje, v prípade, aby boli záväzné, je potrebné vyjadriť s nimi súhlas zmluvných strán, musí k nemu pristúpiť oboznámenie sa s ich obsahom, ktoré samotné oboznámenie však nepostačuje len konštatovanie a vyhlásenie spotrebiteľa vo formulárovej zmluve o tom, že bol s podmienkami oboznámený. V danom prípade zmluva uzatvorená stranami v bode VII. 2 uvádza, že majiteľ účtu vyhlasuje, že obdržal obchodné podmienky, ktoré sú súčasťou zmluvy a zaväzuje sa ich dodržiavať. Banka je oprávnená meniť obchodné podmienky, pričom zmeny a ich účinnosť oznámi banka zverejnením vo svojich obchodných priestoroch, informáciou na výpise z účtu alebo v elektronickej podobe prostredníctvom elektronického komunikačného zariadenia banky v lehotách podľa obchodných podmienok. Vychádzajúc z uvedeného je potrebné konštatovať, že zo strany žalobcu nebolo preukázané, že by žalovanú oboznámil so všeobecnými obchodnými podmienkami, preto dospel odvolací súd k záveru, že plnenia vyplývajúce len zo všeobecných obchodných podmienok, neboli so žalovanou platne dojednané, rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti zamietajúceho výroku je správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a vzhľadom k tomu, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, odvolací súd jej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).